

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1881.

ΑΡΙΘ. 161.

Συνδρ. έτησ εν Έλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην των τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται «Η Έφημερίς των Παίδων» άνευ προπληρωμής.

ΠΕΡΙ ΜΥΚΗΤΩΝ (μανιταριών.)

Ήτοιγένεια των μυκήτων άποτελεί την κατωτάτην βαθμίδα του φυτικού βασιλείου, περιλαμβάνει δέ πάμπολλα είδη, μεταξύ των όποιων είναι ο κοινός Μύκησ.

Ο Μύκησ οδτος άπανταται άπανταχού της Εύρώπης, εις τα βόρεια μέρη της Ασίας, και Άφρικής και εις την Βόρειον Αμερικην.

Εκ της οίκογενείας των Μυκήτων πολλά είδη είναι χρήσιμα προς τροφήν, άλλα είναι δηλητήρια, τό κακόν δέ είναι, ότι δυσκόλως διακρίνονται τα καλά είδη από τα φαρμακερά, και διά τούτο πολλοί άνθρωποι συχνά φαρμακεύονται και άποθνήσκουσι τρώγοντες εξ αυτών.

Ο Καθηγητής κ. Βαλφούρ δίδει τά εξής γνωρίσματα προς διάκρισιν των δύο τούτων τάξεων των μυκήτων. «Τά φαρμακερά, — λέγει, — έχουσι χρώματα

λαμπρά, φέρουσι δέ εις την επιφάνειαν αυτών λέπια ή στίγματα τραχεία και σάρκα υδατώδη, και αυξάνουσι κατά σωρός εις μέρη υγρά, συνήθως σκιερά. Τά δέ υγιεινά σπανιώτατα έχουσι χρώματα λαμπρά, γενικώς δέ είναι χρώματος λευκωπού ή μελανοειδούς, σπανίως φέρουσι λεπιδας ή στίγματα, έχουσιν εύθραυστον σάρκα και αυξάνουσι μεμονωμένα εις ετήρους και ετήλιους τόπους.» Μόδα ταύτα εις την χρῆσιν των μυκήτων διά τροφήν απαιτείται μεγίστη προσοχή.

Ός προς την λαμπρότητα των χρωμάτων καμμία άλλη τάξις φωτών δεν φέρει τόσον λαμπρά χρώματα, όσον ή των μυκήτων. Ένίοτε δλόκληρος ο μύκησ καλύπτεται με λαμπρόν χρώμα! Άλλοτε ή κοκκοίλα είναι λαμπροχρωματισμένη

με έν χρώμα, ο δέ μύκησ, όστις την άποστηρίζει και οι λεπιδες, οι όποίαι εύρίσκονται κεκρυμμένοι υποκάτω της κοκκοίλας, έχουσι μίαν ή περισσοτέρας ποικιλίας χρωμάτων. Τινές είναι βαθούς ίσοιδούς χρώματος, άλλοι βαθίως πρασίνου, ή χλωμού, άλλοι δέ φέρουσι διάφορα άλλα χρώματα.

Περτέργοι είναι οι Μύκητες, ιδίως ο κοινός, και ως προς τούς τόπους, εις τούς όποιους φύνονται ως λ. χ. επί του φλοιού των δένδρων, ή ένός αυτού, εις άνθρακωβύραχα, υπό γεια δι' οίνους, μεταξύ ριμισμάτων έύλου, κ.τ.λ. οι τελευταίοι ούτοι φεγγολοούσιν εις τό σκότος κλπ.

Τινές των Μυκήτων αυξάνουσιν εις μέγα μέγεθος, ή δ' αυξήσις αυτών είναι τόσον ταχεία, ώστε ειδός τι, καλούμενον γιγάντειος μύκησ, φέεται και φθάνει εις την τελειότητά του εις μίαν μόνην νύκτα.

Έκαστος μύκησ παράγει περί τούς 10, 000, 000 σπόρους.

ΟΙ Μύκητες.

Οι άστέρεις.

Πάντες οι έν τῷ στερεώματι όρατοι άστέρεις δι' άσπλου όφθαλμού, δηλαδή άνευ τηλεσκοπίου, είναι 6,000! Και έν τούτοις νομίζομεν ότι βλέπομεν εκατομμύρια! Μάλιστα δέ πρέπει να έχη τις όγιά την όρασιν, διά να διακρίνη τόν αριθμόν αυτών συνήθως 4—5 χιλ. βλέπομεν.

Άλλά διά του τηλεσκοπίου παρατηρούμεν αληθώς εκατοντάδας χιλιάδων. Διά των σημερινών δέ τελειοτάτων όπτικῶν όργάνων βλέπομεν εις τά μέρη του άκείρου πληθύν άστέρων ως λεπτήν κόνην λάμπουσαν, ένθ' ο γυμνός όφθαλμός δεν δύναται να διακρίνη εκεί είμη σκότος πυκνόν.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα
(ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

(Ἐν προηγούμενον ἀριθμῶν.)

Ὁ Ἑρρίκος ἴστατο ἤδη ἕτοιμος παρὰ τὸ χεῖλος τῆς τάφρου κυττάζων κάτω εἰς τὸ σκότος. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος τῆς τολμηρᾶς ἐπιχειρήσεως δὲν τὸν ἐτρόμαζε, διότι συχνάκις εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐκτεθῆ εἰς μεγαλύτερους τούτου κινδύνους, ἀλλ' ἀνετριχίαζεν ἐνθυμούμενος τοὺς φοβερισμοὺς τοῦ Μαυροθοδωρῆ, καὶ συνηθάνετο ἑαυτὸν ἐντελῶς ὑπαχείριον αὐτοῦ, ὥστε δὲν τοῦ ἀπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἀποκ' φθάσας εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς τάφρου, εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀθηγάνων. διότι θὰ ἦτο ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς νὰ τὸν καταδιώξωσι, ἐὰν δὲν ἔτοποθῆται τὴν σχοινίην κλίμακα δι' αὐτούς. Ἡδύνατο δὲ φωνάζων νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς κατοίκους τοῦ πόργου καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν των· ἀλλ' ὅλον τοῦτο ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη· τόσον πολὺ ἦτο συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ τυφλῶς τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ληστρικῆς ἐκείνης συμμορίας!

«Λοιπὸν, εἶσαι ἕτοιμος;» ἐφώναξεν ὁ Μαυροθοδωρῆς. «Μὴ φοβάσαι· τὸ σχοινίον εἶναι δυνατὸν τὸ ἐδοκίμασα ἐγὼ αὐτὸς χθές, καὶ δὲν κόπτεται, καὶ ἀνκρεμασθῶν ἀπ' αὐτὸ θέλα ἀκόμη παιδιὰ καθὼς σύ.»

Ὁ Ἑρρίκος ἐγονυπέτησε παρὰ τὸ χεῖλος τῆς τάφρου, καὶ λυθὼν ἰσχυρῶς διὰ τῶν δύο χειρῶν του τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον ὁ Μαυροθοδωρῆς εἶχε περιδέσει περὶ τὸ σῶμα του, εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ τὸν καταβιάσῃ.

«Αἶ, ἐὰν τὸ σχοινίον κοπῆ!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν τὸ παιδίον, ἐνῶ καθήρχετο κρεμάμενον μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ· «βεβαίως θὰ γείνω χίλια κομμάτια· ἀλλ' ὅμως κάλλιον νὰ φονευθῶ οὕτω πως καὶ νὰ τελειώσω τὰ δεινά μου, παρὰ νὰ βρωθῶ εἰς ἐκείνην τὴν σκοτεινὴν τρύπαν καὶ ἐκεῖ νὰ ἐγκαταλειφθῶ εἰς τὴν τύχην μου.»

Τὸ σχοινίον ὅμως ἀπεδείχθη δυνατὸν, καθὼς εἶχεν εἰπεὶ ὁ Μαυροθοδωρῆς, καὶ ὁ Ἑρρίκος μετ' ὀλίγον ἐφθασεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν πυθμένα τῆς τάφρου. Οὐδεὶς ἄλλος ἤχος διέκοψε τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός, εἰμὴ ὁ προξενηθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως χαλικίων τινῶν κατὰ τὴν κατάβασιν τοῦ Ἑρρίκου, ἀλλὰ καὶ οὕτως ἦτο πολὺ μίχρως καὶ ταχέως παρήλθε, καὶ ὅμως ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐδλασφήμει τὰ παιδίον διὰ τὴν ἀπροσεξίαν του.

Τελευταίον βεβαιωθεὶς, ὅτι τὸ παιδίον εἶχε φθάσει εἰς τὸν πυθμένα τῆς τάφρου, ὁ Μαυροθοδωρῆς ἐψιθύρισε, «Εἶσαι ἕτοιμος;»

«Μάλιστα,» ἀπεκρίθη, ὁ Ἑρρίκος· «ρίψε με τώρα

τὴν κλίμακα.» Λαθὼν δ' αὐτὴν διήλθε προσεκτικῶς εἰς τὸ ἄλλο μέρος· ἐκεῖ δ' εὔρε τον στύλον, τὸν ὅποιον ὁ Μαυροθοδωρῆς εἶχε βάλει ἐκεῖ τὴν προτεραίαν, καὶ στήσας αὐτὸν ἤρχισε ν' ἀναβαίνει εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἴστατο ἡ κρεμαστὴ γέφυρα, καὶ μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς ἐλαφρότητος καὶ ἐπιδεξιότητός του ἐφθασεν αὐτὴν καὶ ἔδρασε τὴν ὅποιαν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ σχοινίην κλίμακα εἰς ἓνα τῶν στύλων αὐτῆς· τούτου γενομένου, κατέβη διὰ τῆς κλίμακος ταύτης καὶ εἰδοποίησε τὸν ἀνυπομόνως ἀναμένοντα αὐτὸν Μαυροθοδωρῆν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, κατὰ τὴν παραγγελίαν του.

Οἱ λησταὶ τότε ἡσυχίως καὶ μετὰ προσοχῆς κατέβησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον εἰς τὴν τάφρον καὶ διὰ τῆς βοηθείας τῆς σχοινίης κλίμακος ἤρχισαν ν' ἀναβαίνουν πρὸς τὴν κρεμαστὴν γέφυραν, ἥτις ἔφερε πρὸς μικράν τινα θύραν, χωρίζουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ φρουρίου, ὅπου ἦσαν οἱ θησαυροὶ τοῦ Κόμης. Ἡ θύρα αὕτη εὐκόλως παρεβιάσθη ἀνεκρότης ἰκανοῦ νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ, διότι ὁ κύων, ὅστις ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ καὶ τοὺς ἐμποδίσῃ, ἔκειτο νεκρὸς ἐντὸς τῆς ἀδλῆς, ἀθλητηριασθεὶς ὑπὸ τῶν προσκόπων, τοὺς ὁποίους εἶχε στείλει ὁ Μαυροθοδωρῆς, διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὸ φρούριον, καὶ οὕτως οἱ λησταὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριον· ἐκβαλόντες δὲ τὰ σανδάλια των καὶ ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Μαυροθοδωρῆ, ὅστις ἐγνώριζεν ἀκριβῶς ὅλα τὰ κατατόπια τοῦ φρουρίου, διευθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφυλάττοντο οἱ θησαυροί.

Ὁ κόμης καὶ οἱ περὶ αὐτὸν εἶχον τὴν ἰδέαν, ὅτι τὸ φρούριον των ἦτο ἀσφαλῆστατον ἕνεκα τῶν ὑψηλῶν καὶ παχέων τειχῶν του καὶ τῆς περὶ αὐτὸ βραθείας τάφρου, διὰ τοῦτο δὲν ἐφρόντιζον νὰ θέτωσι σκοπὸν πρὸς φύλαξιν, ἀλλ' ἐπεδίδοντο ἀμέριμνοι εἰς τὸν ὕπνον.

«Ἰώρα, — ἐψιθύρισε ὁ Μαυροθοδωρῆς, — ἐμπρός· ὅστε δὲ γενναῖοι, ἀλλὰ προσεκτικοί, καὶ οἱ θησαυροὶ θὰ ἦναι ἰδιοκίμας.» Ἄλλ' ἐνῶ αὐτὸς ὤμιλει, ἰσχυρὸς τις κρότος ἀντήχησεν ὀπισθεν αὐτῶν καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν. Ὁ Μαυροθοδωρῆς ὅμως ἀναλαθὼν τὴν ἀταραξίαν του, προσέθηκεν, «ἀληθῶς εἶμεθα μαυροὶ ἀφήσαντες ἀνοικτὴν τὴν θύραν, κατὰ τὴν ἀνεμώδη ταύτην νύκτα — φοβοῦμαι δὲ, ὅτι ὁ κρότος τῆς ἐξυπνίσεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρουρίου, καὶ θὰ πιαθῶμεν εἰς τὴν παγίδα ὡς ποντικοί!»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ Μαυροθοδωρῆ οἱ λησταὶ ἤρχισαν νὰ δειλιοῦν καὶ θὰ ἐπανήρχοντο ὀπίσω εὐχαριστῶς εἰς τὴν τάφρον καὶ τὸ σπηλαίον των, ἀν ὁ Μαυροθοδωρῆς δὲν τοὺς ἐβίαζε νὰ σπεύσωσι νὰ ἐκασφαλίσουν τὴν λείαν των, ἐν ὅσῳ ἦτο καιρὸς· ταθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν διευθύνθη πρὸς τὸ θησαυροφυλάκιον· μόλις ὅμως ἐφθασαν ἐκεῖ, καὶ ἤκουσαν τὸν

κώδωνα τοῦ συνθήματος νὰ κτυπᾷ, ἤχηρὰν δὲ τινα φωνὴν καλοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρουρίου εἰς τὰ ὅπλα, διότι ἦσαν ληστὰι ἐντὸς αὐτοῦ.

Μετὰ πινας στιγμᾶς τὸ πᾶν ἦτο ταραχὴ καὶ σύγχυσις· οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κόμητος ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς κοιτῶνας τῶν ἡμίγυμοι, ἀλλ' ἔτοιμοι καὶ ὀπλισμένοι πρὸς μάχην. Ματαιῶς ὁ Μαυροθοδωρῆς προσεπάθει νὰ ἐγκαρδιώσῃ τοὺς συντρόφους τε, λέγων εἰς αὐτοὺς, ὅτι οἱ θησαυροὶ ἦσαν ἰδιοὶ τῶν, καὶ παρακινῶν αὐτοὺς νὰ προσβάλωσι θαρραλέως τὸν Κόμητα καὶ τοὺς περὶ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἔσαντο εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος, ἀναμένοντες τὴν προσβολήν, ἀλλ' οἱ ληστὰι ἐδίσταζον. Τέλος αὐτοὺς ὁ Κόμης ἐβρόβησεν κατ' αὐτῶν μετὰ τοὺς ἰδικούς του καὶ τότε ἡ πάλῃ κατέστη τρομερὰ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ νίκη ἔλιπε πρὸς τοὺς ἀγρίους ληστὰς, ἀλλ' ἡ ἔλευσις ἄλλων ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κόμητος μετὰ φανῶν καὶ ὅπλων καὶ φωνῶν, ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλους τοὺς ληστὰς νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν πρὸς τὴν θύραν, διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον!

Ὁ Μαυροθοδωρῆς μόνος ἀντέστη πρὸς καιρὸν κατὰ τῶν προσβολῶν πάντων, ἀλλ' ἰδὼν, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἐπιτυχίας ἐχάθη, ἐτρέπη καὶ αὐτὸς εἰς φυγὴν φθάσας· τες δὲ ὅλοι ἐκεῖ, ἤνοιξαν αὐτὴν καὶ διήλθον, φροντίζαντες νὰ ἐμποδίσωσι τὴν διόδον τῶν διωκτῶν τῶν, θέσαντες ὀπισθεν αὐτῆς μεγάλα ξύλα, τὰ ὅποια ἐβρόβησαν ἐκεῖ κατὰ συγκαίριαν. Πρὶν δὲ ὁ Κόμης καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ δυνηθοῦν νὰ παραμερίσωσι αὐτὰ καὶ νὰ ἐξέλθωσι, οἱ ληστὰι εἶχον διαβῆ διὰ τῆς τάφρου εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ κρυφῆ εἰς τὸ πλησίον δάσος.

(Ἀκόλουθεῖ.)

Αἱ τέσσαρες κλήσεις τοῦ Πνεύματος.

Εἰς νηπιακὴν καρδίαν ἐκρούσε ποτε τὸ Πνεῦμα καὶ ἰκέτευεν εὐσπλαγγῶς· «ἀνοιξέ μοι νὰ εἰσέλθω.»
 Ἄλλὰ φεῖ! ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη καὶ φραγμένη ἐκ νηπιακῶν σφαλμάτων, τὸ δὲ βρέφος ἀπεκρίθη.
 «Ἐγὼ εἶμαι μικρὸν πλάσμα, ἔχομεν καιρὸν ἀκόμη. Σήμερον δὲν σοῦ ἀνοίγω πέρασ' ἄλλοτε καὶ βλέπω...»
 καὶ τὸ Πνεῦμα ἀνεχώρει
 καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐθεώρει.

Πάλιν ἦλθε καὶ ἐζήτηε εἰσόδον εἰς τὴν καρδίαν ἡσαντος ἐντροπῶντος εἰς λαμπρὴν εὐτυχίαν ὡραν τὸν ἐκάλεε νὰ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἀπόρησις δὲν ἦλθεν.
 Ἡ νεότης δεσμευμένη εἰς τοὺς κόλπους τῆς κακίας ἔκειτο ἀργὴ καὶ χαλνὴ δόξας ἀνειπολοῦσα,
 Κ' ἔκραξε, «Σήμερον ὄχι, ἔγω κἀκεῖ ν' ἀπολαύσω.»
 καὶ τὸ Πνεῦμα κωπημένον
 ἄφησε τὸν δεσμευμένον.

Πάλιν ἦλθε μ' εὐσπλαγγίαν εἰς τὴν ἀνδρικήν καρδίαν, ὅπου ἡ ἀμὴ καὶ βίωμα εἶδον πολλὰς ἐλπίδας,

καὶ ἐζήτηε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὕποδοχὴν δὲν εὔρεν.
 «Ἀσχολοῖαι μὲ σιοτίζου, εἶπ' ὁ ἔμπορος μετὰ λήπην,
 «δὲν ἔχω καιρὸν διόλου διὰ προσευχὴν, λατρείαν,
 ἢ μετάνοιαν, ἢ λύπην, ἢ διὰ βοήθειαν.»
 καὶ στήν ἀνδρικήν καρδίαν
 δὲν εἶχ' εἰσόδον καμμίαν.

Κρούει ἔτι μίαν θύραν, μίαν γέροντος καρδίαν.
 Ἦτο ἀσθενὴς ὁ τίλας καὶ ἐπλησίαζε στὸν τάφρον.

Ἡ φωνὴ του μόλις ἦτο ἀκουστὴ εἰς τὸν καλοῦντα, ἀλλὰ ἀπεσκληρυμένη καὶ κακὴν εἶχε καρδίαν.

«Πήγαυε, — τῷ ἀπεκρίθη, — σὲ φωνάζω ὅταν θέλω· καὶ τὴν κεφαλὴν του κλίνας στὸ προσκέφαλον ὁ γέρον.

Ἐτελείωσε τὸν βίον
 τὴν καρδίαν πάντα ἔλειπον.

Ὅθεν ἡ νεότης πρέπει νὰ ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν,
 ὅταν ὁ θεὸς τὴν κρᾶξῃ πρὸς ὑπακοὴν καὶ πίστιν
 γιὰτὶ ὅσοις μίσημαθῃ
 πλέον δὲν γερονταρτύνει. Λ.

ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Β'. ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ.

Μέγας τις βασιλεὺς ἐκοιμᾶτό ποτε. Περὶ τὴν μαλακὴν καὶ πολυτελεῖ κλίβην του ἐκρέμαντο αὐλαῖαι μεταξὺ χρυσοῦφαντοι, ἡ κεφαλὴ του ἐστηρίζετο ἐπὶ προσηπυραλίων ἐκ πτερῶν μαλακῶν, ῥωμαλαῖοι δὲ ἄνδρες ἔνοπλοι ἴσαντο περὶ αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα φρουροῦντες, ὥστε ἡ προσέγγις καθίστατο ἀδύνατος.

Ὅτως ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο ἀσφαλῆς καὶ ὑγιῆς, ἀπρόσιτος κατὰ τὸ φαινόμενον εἰς πάντας· ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὸν βασιλεῖα τῶν βασιλέων. Ἐνῷ δ' ἐδύρατο εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ἐνοπνιασθῆ ἐνόπνιον λίαν παράξενον. Τῷ ἐβράβη, ὅτι ἴστατο παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ Νείλου, ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶναι εἰς τῶν διασῆμων πόταμῶν τοῦ κόσμου· ἐνῷ δὲ ἐθεώρει τὸ ρεῦμα, εἶδεν ἐξερχομένας ἐξ αὐτοῦ ἑπτὰ δαμάλεις παχείας καὶ ὠραίας, αἱ ὁποῖαι, ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν ἐρήν, ἤρχισαν νὰ βόσκουν. Μετ' ὀλίγον εἶδεν ἕκ νέου ἑπτὰ ἄλλας δαμάλεις—ἀλλ' ὁποῖαι δαμάλεις! πτωχαὶ, ἰσχναὶ καὶ ἀσχημαί—ἐφαίνοντο δὲ, ὅτι μόλις εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν ὄχθην, διὰ νὰ ἀποτινάξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν τὸ ὕδωρ.

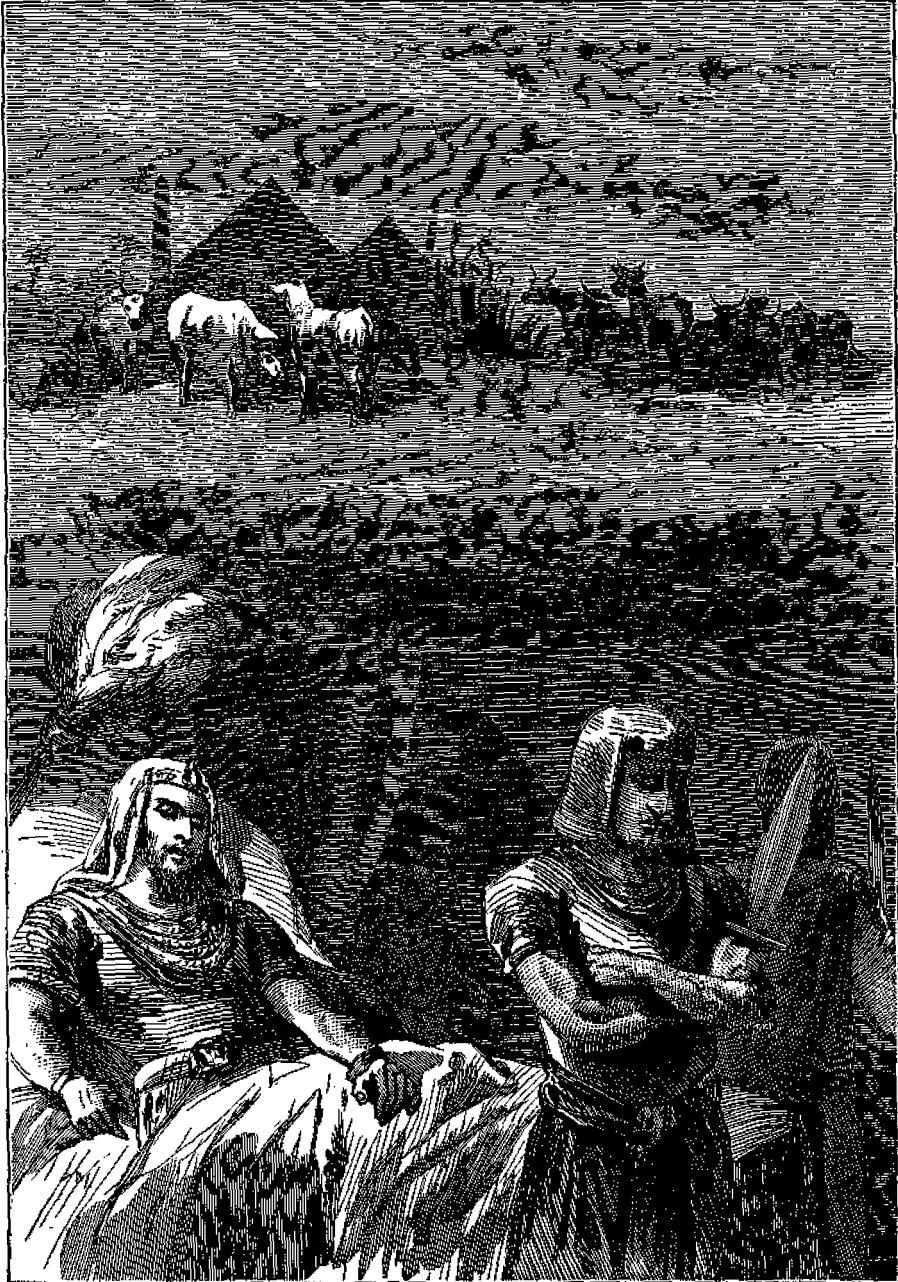
Ἄλλ' ἡ πεῖνα ἔκαμε τὰς ἰσχνὰς καὶ ἀδυνάτους ταύτας θηριώδεις ὡς λεαίνας· διότι εὐθὺς ἀφοῦ εἶδον τὰς ἄλλας τὰς παχείας βοσκούσας, ἐβρόβησαν κατ' αὐτῶν, τὰς κατέσχιζαν, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὰς κατεβρόχθισαν. Καὶ ὅμως, ἀφοῦ τὰς κατέφαγον, ἐφαίνοντο ὡς νὰ μὴ ἔφαγον τίποτε!

Τὸ θέαμα ἐτέλεψε τὸσον τὸν Φαραῶν, ὥστε ἐξόπτισε δαμαζῶν κατ' ἑαυτὸν διὰ τὸ γεγόμενον. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη ἐκ νέου, καὶ πάλιν εἶδεν ἄλλο

δνειρον. Ἐνόμισαν, ὅτι ἦτο εἰς ἓνα ἀγρόν ἄραιον καὶ καλῶς καλλιεργημένον. Ἐνφ̄ δὲ ἴστατο παρατηρῶν, εἶδε νὰ φαινόσῃ μία καλάμη, ἡ ὅποια ταχέως προήγαγεν ἑπτὰ ἀστάχια καλά, μεγάλα καὶ μεστὰ. τὰ ὀ-

νης καὶ τῆς ἀθλιότητος, τὸ δὲ παραξενώτατον ἀπὸ ὧν, τὰ ἀσθενῆ καὶ ἄθλια ταῦτα ἀστάχια κατέφαγον τὰ ἄραια καὶ παχέα!

Ὁ Φαραὼ ἐκθαμβος ἐξύπνησε, καὶ φοβηθεὶς μήπως

Ὁ Φαραὼ δνειρευόμενος.

ποῖα διήγειραν τὸν θαυμασμόν του· ἀλλ' ἐνφ̄ ἐθεώρει αὐτὰ, ἰδὲ ἄλλη καλάμη ἐφύτρωσε πλησίον τῆς κρᾶτης, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξῆλθον ἑπτὰ ἄλλα ἀστάχια, ἀλλὰ τὸσον λεπτὰ καὶ κεκαυμένα ὑπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου, ὥστε παρίστανον τὴν καθ' αὐτὸ εἰκόνα τῆς πε-

τὰ δύο εἰκόνα δνειρα προσημῶνον κανὲν κακόν, τὸ ὅποιον οἱ θεοὶ ἐμελέτων νὰ σταλῶσι κατ' αὐτοῦ, ἐκάλεσαν ἔμπροσθέν του τοὺς μάγους καὶ σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν τὴν ἐξήγησιν τῶν δνειρῶν, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὰ ἐξηγήσῃ.

Τότε ὁ ἀρχιοικογός ἐπληροφόρησε τὸν Φαραὼ περὶ τοῦ Ἰωσήφ, πῶς τὸ ὄνειρον αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀρχιαρτοκοιοῦ ἐπραγματοποιήθησαν ὅπως τὰ ἐξήγησεν εἰς αὐτοῦς καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ σι ὀη καὶ νὰ τὸν φωνάξῃ.

Αἴγυπτον, καὶ διὰ τῆς φρονήσεως αὐτοῦ ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐπιλοθοῦσαν πείναν πολλὸς λαός.

Ὅπως ὁ Θεὸς ἀντήμειψε τὴν ἀρετὴν καὶ θεοσέβειαν τοῦ νέου Ἰωσήφ, καὶ τὸν ἀνώψωσεν εἰς δόξαν καὶ τιμὴν, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε ἐφαντάζετο, διότι δὲν ἤθελῃσε νὰ ἀμαρτήσῃ κατ' αὐτοῦ.

Ἡ Παγὶς τοῦ Πελεκάνου.

ἘΦαραὼ ἔστειλεν ἀμέσως ἀνθρώπουδ' καὶ ἐξέβαλον τὸν Ἰωσήφ ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ διηγῆθη εἰς αὐτὸν τὰ ὅποια εἶδεν ὄνειρα. Ὁ δὲ Ἰωσήφ τὰ ἐξήγησεν εἰς αὐτόν. Τόσον δὲ ἤρεσαν ἡ ἐξήγησις εἰς τὸν βασιλέα, ὥστε τὸν κατέστησε δεσπότην τοῦ εἰς ὅλην τὴν-

Ἡ παγὶς τοῦ Πελεκάνου.

ἘΛησέ με νὰ σ' ἀφήσω εἶναι ἔκφορσις κοινή,
 μὰ τὴν εἶπεν ἕνας κλέπτης
 ποῦ τὸν ἔπρασεν ἐξαίφνης
 Ὅτ' ἐμπήκε γιὰ νὰ κλέψῃ, καὶ τοῦ πάτησαν σχοινί.

Λέγουν πώς κι' ὁ Δημοσθένης ἄμοιρα εἶπε σὲ μὲν βᾶτο,
 ἔν καὶ δὲν ἔπῃγε νὰ κλέψῃ,
 μήτε νὰ παραμονέψῃ
 ἔτερος ἀνθρώπος καλός, ἀλλὰ νὰ κρυφθῆ' ἐπιπέσει·

Τώρα ἓνας πελεκάνος λαίμαργος ἦν τὸ κλέει,
 τυχηρὸ ἦταν νὰ πάθῃ
 τέτοια χάλια, γὰρ νὰ μᾶθῃ,
 πῶς ἀπὸ τὰ σὺνορα τοῦ δὲν πρέπει νὰ βῆτ' παρέχει.

Αὐτὸς εἶχε γὰρ νὰ φάτῃ χιλίων δυὸ λογιῶν γλεγοῦθιά,
 φειδία, πτώματα, βατράχους,
 πάσης γεύσεως καὶ πάχους,
 ἀλλὰ δὲν εὐχαριστεῖτο μόνον θέλησε φερούδω.

Μὲν ἡμέρα λοιπὸν βλέπει εἰς ἐνὸς παιδιοῦ τὴν κλέτῃ
 κρέμασμένα ἐξ ὑφάσματος,
 καὶ τὸ βάζει σὲ ποδάρια,
 ἔν μπορέσῃ νὰ τ' ἀρπάξῃ κανένα καλὸ κομμάτι.

Ἄπλωσε δὲ μὲ λαχτάρια καὶ μὲ ὄρεξι μεγάλη
 ἀλλὰ ἦταν ἀλῶ ψηλά
 τὰ φερούδια τὰ καλά,
 ἔν καὶ τέντως τὰ πόδια τὸν λαίμον καὶ τὸ κεφάλι.

Τότε πέταξεν ἄλλοτεν κ' ἐσηκώθη στὸν ἀέρα,
 ὡσάν μαστροπὸς καλός
 καὶ ἀρπάζει σὰν τρελλός

Ἐνα φάρι εἰς τὸ στόμα, ἔπου τῶχει μὴ φοῦερα!

Τὸ παιδί γὰρ νὰ γλυτώσῃ ἔπρεχεν ὅση μποροῦσε,
 ἀλλὰ ἦταν δυνατὴ
 τῶν ψαριῶν τοῦ τῆ κλωστή
 Κ' ἔσυρε τὸν πελεκάνον, ἐνὲ καὶ αὐτὸς τραβοῦσε!

Πάνω στὴν ἀπελιπία καὶ τὴν τόση τυραννία
 μήτε τὸ σχοινὶ νὰ σπάσῃ
 ἢ τὸ φάρι νὰ ξεράσῃ,
 βάζει τὴν φωνὴν τὸ δόλο καὶ ζητάει συμμαχία!

Ἄλλὰ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος καὶ ὁ κτύπος τῶν φτερῶν τοῦ
 ἓνα ἄλλο ἔμπνοον μαῦρό
 Ἄραπόπουλο καθάρρο
 καὶ μὲ μὴ καλὴ μαγγοῦρα τοῦ ἰσάζει τὸ πλευρὸ τοῦ.

Τέλος πάντων σπάξ' ὁ σπάρος κ' ἔτσι τελειώνῃ ἡ πάλῃ
 ἀφοῦ γὰρ τὴν ὄρεξι τοῦ
 ἐκινδύνουσι ἢ ζωῆ τοῦ,
 Κ' ἔβαλε γὰρ πάντα γνῶσι τὸ ἔσπε τοῦ τὸ κεφάλι. Λ.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

Φυλαί τινες τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν εορτάζουν,
 ἄλλαι κατὰ δεκαετίαν, καὶ ἄλλαι κατὰ ὀκταετίαν, τὴν
 παραδοξοτάτην ἴσως ὄλων τῶν εορτῶν, ἀρχαίων τε

καὶ νεωτέρων. Καλεῖται δὲ ἡ εορτὴ αὕτη Ἐορτὴ
 τῶν Ψυχῶν.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, πρῶτον ἐκθάπτονται ὅσοι
 ἀπέθανον ἀπὸ τῆς τελευταίας ὁμοίας τελετῆς· συνάγονται
 τὸ χῶμά τινων, καθαρίζονται ἄλλων τὰ ἐφθαρμένα
 σώματα, μεταφέρονται οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων συγ-
 γενῶν καὶ φίλων εἰς τὰς καλόθλας των, ὅπου, πρὸς τι-
 μὴν τῶν τεθνηκότων, ἐτοιμάζεται συμπόσιον, εἰς τὸ ὁ-
 ποῖον ἐξομνῶνται τὰ κατόρθωμά των, καὶ φιλοστόργως
 μνημονεῖνται αἱ φιλοφρονητικαὶ καὶ ἀγαθαὶ πράξεις
 των. Ἐπειτα εἰς ταῦτα γενικὴ ταρῆ, καὶ ἐν μνήμα
 γίνεταί τὸ δοχεῖον ὄλων ὁμοῦ. Φοδρωτέραν καὶ κα-
 ταπληκτικωτέραν σκηνὴν δὲν δύναται τις νὰ φαντα-
 σθῆ. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τοὺς ἐνιαυτούς ἐπισημοῦς
 λόγους των πρὸς τιμὴν τῶν φονευθέντων εἰς τὰς μάχας
 οἱ Πλαταιεῖς ἐτέλουν σεμνὴν ἐτησίαν εορτὴν, καὶ ὁ
 ἄρχων αὐτῶν ἔσπενδε ποτήριον οἴνου εἰς τοὺς θυσια-
 σάντας τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας·
 ἐπίτροποι δ' ἐξ ἐκάστης τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἐώρ-
 ταζον τὰ ἐλευθέρια εἰς τὰς Πλαταιάς κατὰ πενταε-
 τηρίδα, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἡρώων, οἵτινες κατετρό-
 πωσαν τὸν Μαρδόκιον. Αἱ Ἑλληνικαὶ αὗται ἱεροπρα-
 ξίαὶ διακρίνον αἰσθητήματα σεβασμοῦ ὑπὲρ τῶν τεθνη-
 κότων, καὶ διήγειρον εἰς τὸν λαὸν γενναίαν ἐφροσιν εἰς
 τὸ νὰ γείνωσιν ἐφάμιλλοι τῶν μνημονορευμένων ἐνδό-
 ξων κατορθωμάτων· καὶ ὁμοῦ εἰς τοὺς θεατὰς δὲν ἦν
 δυνατόν νὰ προσηνέσωσι τοσαύτην συγκίνησιν, ὅσην
 εἰς τοὺς Ἀμερικανούς ἢ Ἐορτὴ τῶν Νεκρῶν, καθ' ἣν
 παριστῶνται εἰς τὴν ὄψιν τὰ ὄστα τῶν κεκοιμημένων—
 θέαμα προσφύει νὰ διασειῇ σφοδρότατα τὰς ψυχὰς
 τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀτέχνων ἐκείνων ἀγρίων.

Η ΨΥΧΥΓΟΣ.

Ὁ φρόνιμος ἀνὴρ ὁ θέλων νὰ νυμφευθῆ χρειάζεται
 σύντροφον, καὶ ὄχι τεχνίτην· ὄχι ἀπλῶς μίαν, ἦτις νὰ
 δύναται νὰ ζωγραφῆ, καὶ νὰ παίξῃ, καὶ νὰ τραγοῦδῆ,
 καὶ νὰ χορεύῃ· ἀλλὰ μίαν, ἱκανὴν νὰ παρηγορῆ καὶ
 νὰ συμβουλεύῃ, νὰ συλλογίζηται καὶ νὰ σκέπτηται, νὰ
 αἰσθάνηται καὶ νὰ κρίνῃ, νὰ συνομιλῆ καὶ νὰ διδάσκῃ·
 μίαν ἱκανὴν νὰ βοηθῆ αὐτὸν εἰς τὰς ὑποθέσεις του,
 νὰ ἐλαφρύνῃ τὰς πληγὰς του, νὰ ἀγιάξῃ τὰς χαρὰς του
 νὰ ἐνισχύῃ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἀνατρέφῃ τὰ
 τέκνα του. Τοιαύτην γυναῖκα χρειάζεται τις ὡς μητέ-
 ρα καὶ οἰκοδόσποιαν. Γυνὴ δὲ, ὡς ἡ πρῶτον περι-
 γραφείσα, ἐνδέχεται μὲν ἴσως νὰ λάμπῃ κάποτε εἰς
 τὴν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς, καὶ νὰ διεγείρῃ τὸν θαυ-
 μασμόν τῶν μετ' αὐτῆς συναναστρεφομένων, ἀλλ' ὡς
 βοηθὸς τοῦ συζύγου τῆς καὶ μητῆρ τῶν τέκνων τῆς,
 δὲν ἀξίζει τίποτε.

ΟΙ ΓΟΥΡΑΜΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΦΩΛΕΑΙ ΤΩΝ.

Ὅπως εἰς τὰ χερσαῖα καὶ πετεινὰ ἀπαντῶμεν διάφορα περίεργα πράγματα, οὕτω καὶ μεταξύ τῶν ἰχθύων εὑρίσκονται πολλά, τὰ ὅποια κινῶσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν περιέργειαν τοῦ ἀνθρώπου.

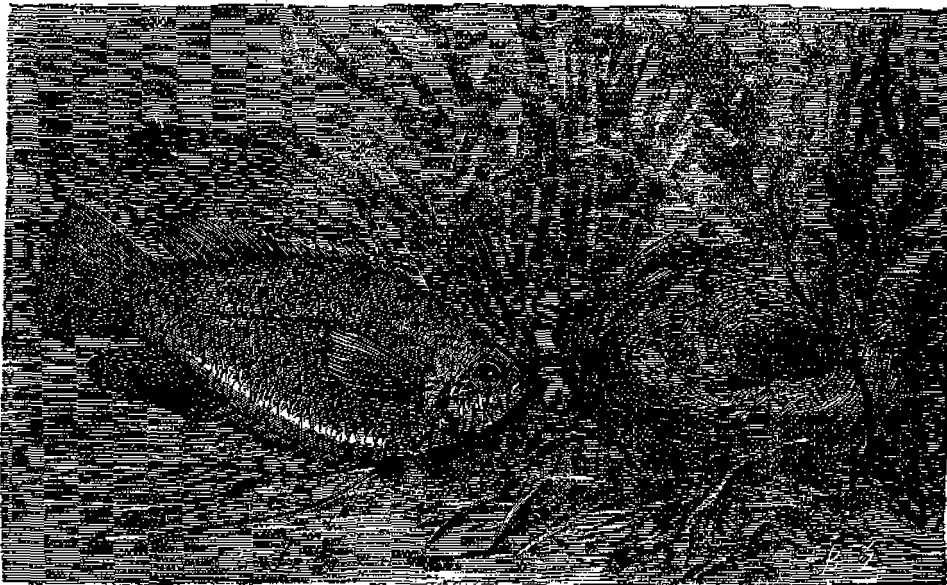
Εἰς τὸν Ἀσέρα τῆς Ἀνατολῆς τῆς 4ης Ἀπριλίου (τ.ε.) ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα εἰδους τινὸς ἰχθύος πολὺ περιέργου, δυναμένου οὐ μόνον νὰ κολυμβᾷ καὶ νὰ ζῇ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ καὶ νὰ βαδίῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ ἀκόμη νὰ ἔρχεται ἐπὶ βράχων καὶ νὰ διαπερᾷ ταιωτοτρόπως μεγάλας ἀποστάσεις πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα ἔχουσι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται ἄλλο εἶδος ἰχθύος, περίεργον διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον κατασκευάζει τὴν φωλεάν του.

αὐτὰ μετὰ τοῦ σωζόγου τῆς μέχρι τῆς ἐκκολάψεως αὐτῶν μὲ πολλὴν προσοχὴν.

Ἡ φωλεὰ αὕτη χρησιμεύει καὶ μετὰ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὠν πρὸς διαφόρους σκοποὺς. Καὶ πρῶτον μὲν προφυλάττει τὰ νεογνά ἀπὸ πολλοῦς ἐχθροῦς, οἱ ὅποιοι ἀνευ αὐτῆς θὰ τὰ κατεβρόχιζον, ἔπειτα δὲ τὸ ὕλεκον, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶναι κατεσκευασμένη, χρησιμεύει πρὸς τροφήν τῶν νεογνῶν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν, κατόπιν δὲ ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν καὶ προφύλαξιν τῶν γονέων τὼν ἐξέρχονται τῆς φωλεᾶς καὶ ἀρχίζουσι νὰ φροντίζουσι διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

Ἡ σὰρξ τῶν Γουράμων κατατάσσεται μετὰ τῶν νοσημιωτάτων καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἐπιζήτητος ἀπατῶνται δ' οἱ ἰχθύες οὗτοι εἰς τὰ γλυκέα ὕδατα τῆς Σινικῆς αὐτοκρατορίας, εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελά.

Οἱ Γουράμοι καὶ αἱ φωλεαὶ των.

Ὡς γνωστὸν, οἱ ἰχθύες δὲν κατασκευάζουσι φωλεὰς, ἀλλ' ἐν καιρῷ τῆς ἀνοίξεως ἐκλέγουσι εἰς τὸ παράλιον τόπον εὐήλιον καὶ νερὰ ἀβαθῆ καὶ καθαρὰ καὶ ἐκεῖ γεννοῦν τὰ ὠὰ των, ἀφίνοντες αὐτὰ ν' ἀναπτυχθοῦν χωρὶς καμμίαν φροντίδα ἢ περιποίησιν. Οἱ Γουράμοι κατ' ἐξαιρέσιν κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς των μὲ φύλλα θαλασσίων φυτῶν καὶ λάσπην, δένουσι δὲ αὐτὰς ἐπιτηδείως διὰ τινος χόρτου εἰς τὸν κορμὸν φοροῦ τινος θαλασσίου διὰ νὰ μὴ παρασυρθοῦν ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος, διότι καὶ οἱ ἰχθύες οὗτοι ζῶσιν εἰς ποταμοὺς καὶ ἐν γένει εἰς γλυκέα ὕδατα. Εἰς τὴν ἐργασίαν δὲ ταύτην ἀμφοτέρωθεν, τὸ τε ἄρβρον καὶ τὸ θῆλυ, ἐργάζονται ἀφοῦ δὲ ἡ ἐργασία τελειώσῃ καὶ ἡ φωλεὰ ἐνοσημοθῇ, τὸ θῆλυ ἐναποβέβηκε ἐντὸς αὐτῆς 800—1,000 ὠὰ, καὶ ἐπιτηρεῖ

αὐτὰ μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἐπίσης εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ τὸ ἀπρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος. Τρέφονται δὲ συνήθως μὲ θαλάσσια φυτὰ, σκόληκα καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΩΠΟΥ ἈΡΤΟΥ.

Πολλοὶ παραπονοῦνται ὅτι ὁ νωπὸς ἄρτος εἶναι βλαβερὸς, ὀλίγοι δὲ μῶς γνωρίζουσι τὸ ἀληθές αἴτιον τῆς βλάβης. Τὰς νοσώδεις συνεπείας δὲν ἐπιφέρει ἡ χημικὴ σύνθεσις, ἀλλ' ἡ μηχανικὴ ἐνέργεια αὐτοῦ. Ὁ νωπὸς ἄρτος ἐπιδέχεται μεγίστην πίεσιν, καὶ διὰ τοῦτο σπανίως μασᾶται ἱκανῶς καταπίνεται μὲ εὐκολίαν καὶ πᾶμπολυς, ἔπειτα δὲ μὲ ἴσην εὐκολίαν ἐκτείνε-

ται αποβρόφῶν τὰ ἐν τῷ στομάχῳ ὕγρα· ἐπομένως τὸ ὄργανον τοῦτο, αἰφνιδίως καὶ καθ' ὑπερβολὴν διατεινόμενον, οὐ μόνον πάσχει αὐτὸ, ἀλλὰ θλίβει καὶ τὰ γειτονικά αἱματοφόρα ἀγγεῖα, ὥστε οὐσιωδῶς ἐμποδίζει τὴν γενικὴν κυκλοφορίαν· ἐντεῦθεν τὰ δεσνὰ ἀποτελέσματα τοῦ νεοῦ ἄρτου.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΙΝΩΝ.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἐν τῇ παρούσῃ πραγματεία σκοπὸν προτιθέμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν διὰ τῆς φαντασίας τὸν κάτοικον τῆς Κίνας καὶ σκιαγραφήσωμεν ὀλίγας ἐκ τῶν πολλῶν δεσδαίμωνιων, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι προσκεκολλημένος. Καὶ πρῶτον θέλομεν ἀναφέρει μίαν ἐξ αὐτῶν, ἧς τὸν παρακολουθεῖ καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ καὶ ἐξασκεῖ ἐπιβρόχην ἐπὶ παντὸς ἀτόμου ἐν Κίνα—δηλ. τὴν παρατήρησιν τῶν ἡμερῶν. Ἐκάστη οἰκογένεια κέντηται βῆ ἡμερολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι σαφῶς σεσημειωμένα αἱ αἰσiai καὶ ἀποφράδες ἡμέραι, ἐκ δὲ τῶν 365 ἡμερῶν τοῦ ἔτους, 190 σημειοῦνται ὡς ἀπαισία.

Εἰς τοιαῦτον μέγαν ἀριθμὸν ἡμερῶν οὐδόλως παράδοξον, ὅτι πολλὰ συμβαίνει δυστυχήματα, ὡς καὶ πολλὰ γεννήσεις· μία δὲ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς λύπης τῶν Σινῶν εἶναι, ὅτι ὅδεν εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἐκλέξωσι τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς των!

Τὸ πρῶτον ἐνδιαφέρον γεγονός, ὅπερ ἀφορᾷ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους, εἶναι ὅτι ἡ πρώτη σταγὼν τοῦ εἰς αὐτὸ χορηγουμένου γάλακτος πρέπει νὰ προέλθῃ ἐξ ἄλλου οἴκου· οὕτως ἡ μήτηρ θήλειος βρέφους ἀναλαμβάνει τὴν διατροφήν ἄρρενος, ἡ δὲ μήτηρ ἄρρενος τὴν τοῦ θήλειος. Τοῦ ἔθιμου ὅμως τούτου ὁ λόγος φαίνεται λίαν σκοτεινὸς καὶ δυσεξήγητος.

Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν λαμβάνει χώραν ἡ πρώτη εἰδωλοατρικὴ τελετὴ. Δύο μεγάλα καὶ δέκα μικρὰ ἀγγεῖα μὲ ὀρύζιον, καὶ τινα ὄσπρια κεῖνται πρὸ τῆς κοιλίας τοῦ βρέφους ὡς προσφορά, λόγων δὲ καὶ ἕθωνος καίουσιν. Ἡ συνεχόμενη μετὰ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἰδέα εἶναι, ὅτι σμῆνος πνευμάτων εἶναι συνηθρισμένα ἀναμένοντα τὴν κατάλληλον περίστασιν, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς ἀνθρώπινον σῶμα· ἐπειδὴ δὲ μόνον ἐν δύνανται νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ βρέφει, ἡ ἑορτὴ αὕτη τελεῖται ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐξιλεώσῃ τὰ ἀπαισία πνεύματα, καὶ τὰ παραπέσῃ, ὅπως διασκορπισθῶσιν ἡσυχῶς πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλης κατοικίας! Ἐδτυχῆς ἡ ἰδέα αὕτη διὰ τὴν μητέρα! Ἡ ψυχὴ τοῦ βρέφους, εἰς τὸ ὁποῖον ἤδη ἔδωκεν αὕτη ὑπαρξίν, δὲν εἶναι πρόσφατον δῶρον τοῦ Δημιουργοῦ, ἀλλὰ πνεῦμα, ὅπερ ἐνδεχόμενον νὰ ἐνεφώλευσεν εἰς τὰ ζῶον ἢ εἰς πολλὰ ζῶα διαδοχικῶς,

καὶ τὸ ὁποῖον δι' ἰδίας πίστεως αὐτοῦ ἢ ἄλλης τινὸς κτηνώδους ἀρετῆς, ἠειώθη τῆς τιμῆς τοῦ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. Τὰ μεγάλα ἀγγεῖα τῆς ὀρύζης προσφέρονται (μετὰ τὴν ἑορτὴν) εἰς τὰς γειτονίσσας, αἵτινες δὲν ἠλόγηθησαν μὲ τεκνοποιαν, πιστεύεται δὲ, ὅτι ἡ βρώσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα. Τὰ μικρὰ ἀγγεῖα διανέμονται μετὰ τῶν γειτονικῶν βρεφῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀσφαλίσωσι φιλικὰ αἰσθήματα καὶ ἁρμονίαν μετὰ τοῦ νεογεννηθέντος ξένου καὶ τῶν γειτόνων αὐτοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΨΗΦΑΙΑ

— Ὅστις φέρεται ἀπατηλῶς πρὸς τοὺς ἄλλους γίνεται αἰτιος τῶν ἰδίων αὐτοῦ κακῶν.

— Δὲν εἶναι τόσον λυπηρὸν νὰ πάσῃ τις ἀπὸ τοὺς ἰδίους του συγγενεῖς.

— Ὁ Διογένης ἐρωτηθεὶς ποῖος σῖνος ἦτο ὁ καλλίτερος, «Ὁ ξένος», εἶπεν.

— Βίας ὁ φιλόσοφος ἰδὼν εὐπορον φυλάργυρον, εἶπε, «Δὲν ἔχει οὗτος τὴν περιουσίαν, ἀλλ' ἡ περιουσία αὐτόν.»

— Προσπάθει νὰ εἰρηγένης μὲ ἄλλους, ἰδίως ἑμὸς μὲ τὴν συνειδησίαν σου.

— Ἄνθρωπον παράντα μῆτε νὰ κατηγορῆς, μῆτε νὰ ἐπιτιμήσῃς, διότι ἐκεῖνο μὲν δὲ τὸν κάμνῃ ἐχθρὸν, τοῦτο δὲ τὸν κολλαιεῖ.

— Κάλιον νὰ ὑποφέρῃ τις ἀγαθοποιῶν, ἢ νὰ αὐτυχῇ ἀδικῶν καὶ κακοποιῶν.

— ἘΝ ΚΑΙΡῳ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ τὸ καλλίτερον μέσον νὰ ζεστάη τις τοὺς πόδας ἢ τὴν ῥάχιν τοῦ ἀσθενοῦς εἶναι διὰ σακουλῶν πεπληρωμένων μὲ λεπτήν, στεγνὴν καὶ θερμὴν ἄμμον, ἀντὶ βουκαλίων ὕδατος, ἢ κεραμείδων καὶ τοῦβλων.

— Οἱ ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΟΙ εἰς τὴν Γερμανίαν σκληρύνουν τὰ ἀσάβηνα ἐργαλεῖα των πυρακτοῦντες αὐτὰ μέχρι λευκῆς πυρακτώσεως καὶ ἔπειτα βυθίζοντες αὐτὰ εἰς κοκκινοκρῖν μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξάγουν αὐτὰ, τὰ θερμαίνουσι καὶ τὰ βουτοῦν ἐκ νέου εἰς τὸν κηρὸν ἀφοῦ δ' ἐπαναληφθῇ τοῦτο ἐπὶ τινος φορᾶς, τὸ ἀσάβη γίνεται σκληρὸν ὡς ἀδάμας· μετὰ τοῦτο ἀλείφουσι αὐτὰ μὲ ἔλαιον τερεβίνθου καὶ οὕτω τὰ καθιστοῦν ἱκανὰ νὰ χαράττουν τὰ σκληρότατα μέταλλα.

Ὁ ἥλιος τὸ βῆμά του στὴν ὁδὸν διαν στρέφῃ.

Ἐστὸς οὐρανοῦ ὅπισθον του ἀρνίει χρυσᾷ νέφῃ.

Καὶ οἱ φιλότιμοι θνητοί, πρὶν εἰς τὴν γῆν μας δάσουν, ΦΩΣ χρεωστοῦν ἀθάνατον ὅπισθον των ἴ ἀφήσουν.

Εἰδοποιήσεις

 Μαρίκουλοῦστος οἱ γράφοντες πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων νὰ γράφουν τὸ ὄνομα των καθαρὰ, διότι πολλῶν τοῖς μονοκοτυλιαῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν, καὶ τὰς ῥίπτωμεν εἰς τὰ ἀχρηστὰ χαρτῆς.